

II. fejezet

1.

Félórával Lilla előadása után rettenetes dolog történt. De akkor még, a Csendes nevű kávézóban minden okénak tűnt.

Elöttem cappuccino gőzölgött, és mint mindig, most is elmosolyodtam a berendezésen. Mellettünk a radiátoron egy pár narancssárga klumpa díszelgett, a fejünk fölött jó két méterrel pedig egy ugró malac függött. A falra különböző kerékpárok és kádak voltak rögzítve. Mindezt az első ránézésre elmebeteg közeget a század eleji kávézó-belső valahogy összerántotta, és a sokféle stílus bámulatosan harmonizált egymással. Imádtam ezt a helyet.

Lilla zöld teát kortyolgatott, és oldottan csevegett arról a csajbuliról, ahová Zsófi-val meg a

barátnőivel megy majd, és ahonnan a pasik (például én) ki vannak tiltva.

– Adél is ott lesz? – kérdeztem, miközben a csésze aljára rakódott cukrot kanalazgattam.

– Igen.

– Adél nem nagyon bír engem, igaz? – magam sem tudtam, miért hoztam ezt elő. Nekem ekkor ugyanis még fogalmam sem volt, milyen beszélgetést folytatott Lilla és Adél nálunk a konyhában.

Lilla kinézett az ablakon:

– Ugyan már!

– Nyugodtan megmondhatod.

Lilla most egy pillanatra rám nézett:

– Jó, egy kicsit alamuszinak tart.

Kérdő hangszíjjal megismételtem:

– Alamuszinak?

– Hát, például mindig próbálsz kikerülni a konfliktusokat.

– Ezt most te mondod, vagy ő? – vontam fel a szemöldökömet.

– Ő, ő, ő, ő! – vágta rá azonnal Lilla eggyel többször, mint ahogy még hihető lett volna. Ráadásul megint az ablak felé fordult közben. Aztán hozzátette:

– Mondjuk néha tényleg lehetnél kicsit karánabb, az igaz – mondta szeretettel.

Arrébb toltam a kávéscsészét, és előrehajoltam:

– És mit akartál mondani?

Merthogy ezért voltam ott az órája végén, és ezért ültem a Csendesben délután két órakor: Lilla délelőtt felhívott, hogy menjek elé, mert mondandója van.

Tisztán emlékszem a pillanatra. Kérdésemre apró, soha nem látott matériájú mosoly jelent meg a szája szegletében. Ő is eltolta a teásbögréjét. Előrehajolt, de ellentétben az én lomha, hajlott hátú, hanyag mozdulatommal, az ő előredőlése szálfegyenes, elegáns és királyian ünnepléses volt. Nem szólt egy szót sem: ebben a pózban mosolygott rám. Vártam, hogy elkezdje, és láttam, hogy szándékosan túljátssza a pillanatot.

– Igen? – közben én is elmosolyodtam, elharmkodottan, gyanútlanul.

Esküszöm, nem sejtettem, hogy *az* fog történni. Persze kíváncsi voltam, mit akar mondani, de a telefonban teljesen értelmetlen volt a hangja, hát arra gondoltam, tanársegédből előléptetik tanárrá. Ez egyébként nagyon ott lógott a levegőben, hiszen a felettesei szerették, a diákok pedig egyenesen odáig voltak érte.

Szóval teljesen gyanútlan voltam.

Lilla csak hallgatott, és éteri mosollyal nézett rám. Úgy döntöttem, belemegyek a játékba, és addig nem szólalok meg, amíg ő nem mond va-

lamit. Rajtam is ott függött még az őszinte, laza vigyor, ahogy Lilla szemébe néztem.

Néztem.

Semmi.

Nézett.

Semmi.

Néztem még egy kicsit.

Semmi. Illetve valami hátulról, az agyam egy kis zugából kezdett előszivárogni. Az a bizonyos „Milyen vicces lenne, ha azt mondaná...” Ettől még jobban elmosolyodtam. Aztán ez a gondolat kezdett makacsul előretolakodni. Ő még mindig mosolygott. A gondolat most már elég tisztességesen betöltötte a fejemet, ezzel egyidejűleg valamiféle jeges fuvallat szaladt át a tarkómon.

Az első reakcióm a tagadás volt. Valami olyasmi: nem, nem, az lehetetlen, biztos félreértem a tekintetét! Sajnos azonban minél hosszabban figyeltem Lilla arcát, mosolyának ívét, egyre kevésbé voltam képes elképzelni mást, ami miatt így hallgatna.

A jeges fuvallat most már ide-oda szteppelt a fejem búbjától a tarkóig, és megérkezett egy kellemetlen vendég, az adrenalin is. Egész pontosan úgy éreztem, hogy a szemgolyómon keresztül fog kirobbanni.

Lilla egy örökkévalóságig nézett szótlánul, én pedig konstatáltam, hogy a kezdetben lazán

megeresztett mosolyom már egy ideje torz vi-
gyorként feszül az ábrázatomon.

Tudtam, mi a helyzet. Nagyot nyeltem. Pró-
báltam elfogadni, és próbáltam uralkodni a feje-
men, hogy ne kezdjem tagadólag ingatni.

Azt hiszem, körülbelül öt év múlva szólaltam
meg. A hangom valószínűtlenül vékony volt és
távoli:

– Ez az, amire...?

Lilla bólintott.

Úristen!

Úgy nyolc év múlva valami erő megint szétnyi-
totta a számat, és szavakat préselt ki belőle:

– De pontosan...?

Lilla nem várta meg, hogy befejezzem a kér-
dést.

– Négyhetes – mondta magától értetődően.
Még sohasem volt ilyen gyönyörű. Ennél a pont-
nál hirtelen az egész lényemet beborította egy
érezshullám, mely meleg volt, megnyugtató, ott-
honos és száz százalékig nem e világi.

Mindez azonban néhány pillanatig tartott
csupán. A rémület és a tarkómon a változatos-
ság kedvéért jelenleg breakelő szélorkán hamar
elmosta az iménti paradicsomi boldogságot. Ek-
kor már rettegtem. Önkívületi állapotba kerül-
tem. Valószínűleg kérdeztem valamit, mert Lilla
válaszolt:

– Ilyenkor még nem lehet tudni.

– És...

– Legyen meglepetés, amikor megszületik!

Az életemnek vége. Mindennek vége. A végnek is vége.

Meg akartam kérdezni, hogy szerinte mikor... történt, de még mielőtt megszólaltam volna, Lilla válaszolt:

– Aznap este, amikor beköltöztünk.

Hát persze! Mikor máskor? Pincér, mérget, legyen szíves! Sürgős meghalnivalóm van!

– Na, örülsz? – Lilla mosolyánál szebbet, őszintébbet és kérdőbbet elképzelni sem lehetett, de én így is bepánikoltam.

Nem, nem örülök! Be vagyok tojva!

„Na, örülsz?”

Hogy örülnék?! Te el tudsz képzelni engem apaként?! Mégis, hogy kell csinálni?! Apának kell lenni, és kész?!

„Na, örülsz?”

Most mi, akkor innentől kezdve nincs tovább?! Nincs buja szex mással, marad a pornó, az elhidegülés, az unalom, és végül a halál?!

„Na, örülsz?”

De hiszen látom, milyenek a házasságok körülöttem! Döglöttek mind! És egy gyerek?! Őt nem lehet leadni, hogy bocs, egy kicsit most unlak! Ez majd üvöltetni fog, mint a fába szorult féreg!

„Na, örülsz?”

Nem vagyok készen rá, nagyon nem vagyok készen! Egy önző, igen, nem szégyellem, egy önző, nagy gyerek vagyok, hát miért kell ezt csinálni velem?!

„Na, örülsz?” kérdezte Lilla, és kétség nem fért hozzá, hogy ő – ellentétben velem – örül.

És én válaszoltam:

– Igen, igen, igen, igen, hogyne! – ez hárommal volt több a kelleténél. És ez a „hogyne”... Pedig nem akartam hazudni. Esküszöm, nem.

– Csak váratlan... – ez az! Mondd ki őszintén, hogy egyelőre alkalmatlan vagy rá!

– De örülni... – útjára indult egy tagadó fejmozdulat, de aztán akaratom ellenére bólogatni kezdtem. Hosszan. Meggyőzően.

– Igen!

Lilla kíváncsian nézett rám. Okosan. Bátorítóan. Valamit biztosan észrevett, de nem szólt.

Még egyszer elmondtam, hogy nagyon örülök. A jeges orkán már kánkánt járt a fejem körül. Még ez is.

Utálom a kánkánt.